

KRAJEVNA SKUPNOST BEŽIGRAD II

Delegati – kje ste?

Na zasedanju skupščine krajevne skupnosti Bežigrad II – bila je 28. februarja – je bilo slišati pohvale in tudi veliko kritike. Pohvale je bil zaslužen deležen svet KS, ki je pod predsedstvom Miloša Hočevarja zelo uspešno opravljal svoje dolžnosti in tudi dolžnosti, ki bi jih moral opravljati eden od organov skupščine kot je to na primer svet potrošnikov. Ta, tako važen organ, namreč v KS Bežigrad II še vedno ne obstaja. Lani sta bili sicer dve ustanovni seji, ki pa zaradi nesklepnosti nista bili učinkoviti. Tako je bil svet KS primoran poseči v reševanje tistih zadev, ki sicer spadajo v pristojnost sveta potrošnikov. Takih zadev pa ni bilo malo, še zlasti ob lanskoletnem pomanjkanju blaga v trgovinah.

Učinkovito pa je bilo lani delo sveta stanovalcev, kar se odraža v izboljšanju hišne samouprave in pa naloge v zvezi z LO in DS, pri izvedbi katerih so organizacije združenega dela ne-

sporno dobro sodelovale. Ne more se pa tega reči o njihovem sodelovanju na drugih področjih. OZD doslej še niso pokazale nobene zanimanja za druge probleme krajevne skupnosti.

Največ kritičnih besed je bilo izrečenih o delu (nede- lu) delegacij samoupravnih interesnih skupnosti. Ugotovitev, da je delo teh delegacij več kot pomanjkljivo, ni nova. Že na lanskem zasedanju skupščine se je veliko govorilo o tem, da se delegacije ne sestajajo ali da niso sklepne. Zlasti nedejavna je delegacija za kulturo in raziskovanje ter združena delegacija za vzgojo in izobraževanje, otroško varstvo in telesno kulturo. Na seje slednje prihajata redno le dva delegata, eden od izvoljenih se doslej na vabilo še nikoli ni odzval, drugi pa neudeležbe niti ne opravičuje.

Morda se bo v delegatih le zbudila vest in zavest ob pisnem pozivu predsedstva krajevne konference SZDL

naj se dejavno vključijo v delo delegacij in tako odgovorno izpolnijo dolžnosti, ki smo jim jih krajsani zaupali pred dvema letoma na volitvah na osnovi njihove izjave o pristanku na kandidaturu.

Na skupščini je bil govor tudi o še vedno neprimer- nem financiranju krajevnih skupnosti in o vprašanju, ki se nanaša na racionalizacijo poslovanja krajevnih skupnosti po njihovi razdelitvi. O obeh vprašanih bo po sklepu skupščine spregovoril delegat na zboru krajevnih skupnosti.

Razen zaključnega računa za lani in finančnega načrta za letošnje leto je skupščina sprejela tudi program sveta KS, v katerem je kot trajna naloga za- jeto reševanje vseh perečih problemov na njenem območju.

Ker se 20. aprila letos izreče mandat skupščine so se delegati pogovorili o pripravi na volitve nove skupščine.

E. K.

NA OBISKU PRI JANEZU KLEMENČIČU

Spomini na kosmato družčino

Klepetala sva na njegovem domu v Bratinovi ulici. Ne le visok življenjski jubilej – pred dnevi je Janez Klemenčič praznoval osemdesetletnico – ampak tudi dejstvo, da živi za Bežigradom že več kot pol stoletja, sta me pripeljala na obisk k prvemu učitelju psov pri nas. Ogledovanje priznanj in pokalov ter mnogih že orumenelih fotografij, ki spominjajo na njegovo delovno in ljubiteljsko predanost štirinožnim prijateljem, je od časa do časa zmotila le mala šnauzerka Biba.

»Veste, s psi je tako kot z ljudmi: lepa beseda lepo mesto najde,« sva začela pogovor. »Pa vi, imate radi živali?« me je pobaral na začetku. Izmenjala sva nekaj »pasjih izkušenj« in beseda je stekla – o Pigu, Borutu, Činču, Brani, Kali, Tasu, Bibi in drugih iz številne kosmate družčine. Prvo mesto v njej pripada psu Pigu.

Ko je Janez Klemenčič, idrijski rudar, leta 1931 pobegnil iz taktarne italijanske Idrije k stricu v Ljubljano, še slutil ni, da bo stricov službeni pes Pigo tako usoden za njegovo življenjsko pot. Skrbel je zanj, vodil ga je na sprehode in kmalu sta postala prijatelja. Stric mu je zaradi očitne nagnjenosti in sposobnosti v ravnanju s psi kmalu priskrbel novega oskrbovanca, nemškega ovčarja Boruta. V štirih mesecih ga je Janez naučil marsikaj in ko so izšolanega psa vrnili gospodarju, so celo nekateri takratni časopisi obelodanili, da obstaja v ljubljanskem Mestnem logu dobra pasja šola.

A to seveda še ni bila prava šola. Čeprav se je Janez Klemenčič že leta 1932 pridružil klubu športnih in službenih psov v Ljubljani, se je, kot pra-

vi sam, še vedno počutil amaterja. Toda izkušenj v učenju kosmatincev je bilo vse več, tako da jih je že pred vojno, še bolj pa po njej, začel uspešno

sta prijatelja, kosmatinec, ki je med uspešnim šolanjem dobil ime Činč, pa je postal prvi službeni pes milice pri nas. Že med učenjem je Činč dobro

Fotografija iz albuma Janeza Klemenčiča spominja na leto 1958, ko je ljubljanski Viba snemal v Bovcu svoj prvi celovečerni film Kala. Na pse Borisa Šnuderla ima mojster Klemenčič lepe spomine. »Bil je lep, po naravi pa oster in ubogljiv. Pri snemanju in ponavljanju kadrov je bilo manj težav s psom kot z ljudmi,« se spominja.

posredovati tudi drugim klubovcem in lastnikom psov.

Leta 1947, ko je bila ustanovljena šola za službene pse notranje uprave, prva te vrste pri nas, je Janez Klemenčič postal njen prvi učitelj. »Ob koncu vojne pri nas ni bilo veliko dobrih psov, ki bi bili primerni za učenje,« je dejal. »Dober pes mora biti namreč hraber, oster in ubogljiv. Pes, ki se boji strela, je strahopeten. Seveda imajo ljudje radi različne pasme psov, a za učenje je najprimernejši nemški ovčar,« meni Janez Klemenčič. Nemški ovčar je tudi najbolj vsestransko uporaben – od službenega in lavinskega psa do vodiča slepih.

Usoda je hotela, da so okupatorji, ko so se umikali, pozabili v Ljubljani prav takšnega psa. Janez Klemenčič ga je takoj opazil. Bil je to zelo sposoben in mlad nemški ovčar. Ker je pes iskal gospodarja, Janez pa mu je vsak dan nosil hrano, je šel izgubljenec nekega dne, ko je pripeljal še svojo psico, kar lepo z njim domov. Postala

iskal sledi. Še pred uradnim izpitom pa je s to svojo sposobnostjo rešil triletno deklico, ki se je izgubila na Rožniku. Presrečna mamica mu je kupila par klobas, miličniku pa salamo.

Lepe spomine ima Janez Klemenčič tudi na Kalo in Brano, filmski zvezdi iz filmov Kala in Kekci ter na Tasa in ostale, s katerimi si je na mednarodnih tekmovanjih priboril številna priznanja in pohvale, med njimi tudi priznanja kinoloških zvez Italije, Avstrije in Švice. Po upokojitvi leta 1972 se je še ukvarjal z učenjem psov. Pravi pa, da je, kljub prošnjam ljudi, zaradi let tudi to opustil. Vesel je, da je svoje bogate izkušnje prenesel na dobre naslednike njegovega dela v šoli službenih psov in na kinološkem društvu športnih in službenih psov. Ostala mu je le še njegova Biba, za katero imajo sosedovi otroci vedno kakšen piškot, in spomini na dolga leta pasje zvestobe.

VIDA PETROVČIČ

Proslave in razstave

V sredo, 7. marca, bo v Družbenem domu Stadion na Staničevi 41 proslava ob dnevu žena. Nastopili bodo pihalna godba Bežigrad, ansambel Mandolina, instrumentalni ansambel in recitacijska skupina. Hkrati bodo odprli tudi likovno razstavo. Razstavljale bodo

žene iz bežigrajskih likovnih sekcij.

V prostorih tovarniške restavracije je kulturna komisija pri IO osnovne organizacije sindikata ISKRA-Sestavni deli pripravila v počastitev kulturnega dneva Slovenec razstavo likovnih del učencev osnovne šole Boris Kidrič.

Delavci so si z velikim zanimanjem ogledali razstavljeni likovna dela in bili pri posameznih delih tako navdušeni, da skoraj niso mogli verjeti, da so jih ustvarile roke in um osnovnošolske mladine.

V Commercu na Einspielerjevi 6 razstavlja akademski slikar Danijel Fugger. Razstava bo odprta do 23. marca.

Za dan žena

Društvo upokojencev Ljubljana-Bežigrad obvešča svoje člane, da bo v počastitev Dneva žena organiziralo izlet v četrtek, 15. marca 1984. Peljali se bomo v Škofjo Loko, Trzin, Radovljico (kjer bo kosilo) in naprej v Zapuže in na Bled.

Prijavite se v društveni pisarni, Smoletova 16, dne 9. in 13. 3. med 9. in 12. uro. Cena izleta je 600,00 din (s kosilom).

LETNA KONFERENCA KO ZRVS FRANC RAVBAR

Črnuški »rezervisti« z roko v roki

»Čeprav so po reorganizaciji krajevnih skupnosti in hkrati s tem tudi krajevnih organizacij Zveze rezervnih vojaških starešin na Črnučah nastala namesto poprej ene, potlej štiri organizacije, so te pri delu ostale še naprej povezane, kar je v primerjavi z ostalimi področji v občini Ljubljana Bežigrad, rodilo dobre, lahko bi dejal zavirljive rezultate.« Tako je ocenil med drugim delo KO ZRVS Franc Ravbar sekretar občinske organizacije ZRVS Viktor Ramovš, ki se je udeležil februarske letne konference rezervnih vojaških strešin te organizacije na Črnučah.

In res so imeli rezervisti ob svojem letnem obračunu dela kaj povedati. Že sama udeležba pri uresničevanju izobraževalnega programa, kot so strokovna predavanja in zaključne taktične vaje, je iz leta v leto

večja s čemer se lahko pohvalijo le redke organizacije ZRVS. Medtem ko je bila udeležba leta 1980 le 68-odstotna (v letih 1981 in 1982 72-odstotna), je bila udeležba lani že 83-odstotna. Iz tega, še zlasti pa iz poročila predsednika Pavleta Radlja, ki je natančno poročal o delu te organizacije, je moč zanesljivo trditi, da se je med rezervisti na Črnučah nenehno nekaj dogajalo in da so bile oblike dejavnosti dokaj privlačne za večino članstva. Med drugim velja omeniti nadvse uspešno izpeljan obrambni dan z učenci osnovne šole Maksa Pečarja na Črnučah, ki se ga je udeležilo okrog 400 učencev s celotnim učiteljskim in proforskim zborom, s pripadniki JLA iz vojašnice Ljubo Šercer in kajpak številnimi rezervnimi starešinami iz te organizacije. Ob tem so izvedli tudi streliško tekmovanje z malokalibrsko puško, ki se ga je udeležilo blizu 250 mladincev in mladink in so dosegli nadpovprečne rezultate.

Ob tem, ko je konferenca izrekla priznanje dosedanjemu predsedstvu in komisijam, je sekretar OK ZRVS podelil še

občinska priznanja, ki so jih prejeli:

B. Mihajl, R. Vobič, F. Artič, J. Lončar, M. Remic in M. Župančič.

Za predsednika KO ZRVS Franc Ravbar je konferenca za naslednje mandatno obdobje ponovno izvolila Pavleta Radlja.

M. R.

Čisto ozračje in dober teleobjektiv na fotoaparatu prestavita Ljubljano prav pod vznožje Kamniških planin. Žal pa nas megla in žeplov dloksid prevečkrat prikrajšata za takšne panorame.

Foto: IVAN ŠUČUR-IKI

ZDRAVJE VSEM DO LETA 2000

Od zdravil ne smemo pričakovati preveč

Čas, v katerem živimo, je tako napolnil lekarniške police z različnimi škatlicami, da ni zdravnika, ki bi poznal vsa ta zdravila. Koliko je tam enakih zdravil pod različnimi imeni, koliko je takih, ki so si po delovanju zelo podobna? Do tega spoznanja nismo prišli šele sedaj, ko smo v zadregi z nekaterimi zdravili, preveč zdravil je že naša dolgoletna hiba. A tako ni samo pri nas, tudi naši sosedje onstran meje imajo stotine in stotine zdravil. Ni tako dolgo tega, ko je v razviti državi strokovna komisija ugotovila, da bi bilo povsem dovolj, če bi imeli samo 70 različnih zdravil!

Prišlo nam je v navado, da že za majhne nevšečnosti sežemo po tableti. Je to res potrebno? Najbrž ne, večina skrbnih mamic ponudi dojenčku, ki ga zvija v trebuhu, kamilični čaj ali podoben pripravek. Drugače pa postopa, če ima sama podobne težave, takoj je v ustih tableta proti krčem. Torej je v podzavesti le še pravilno gledanje, zakaj vnašati v telo kemikalije, če z naravnim sredstvom lahko dosežemo enak učinek! Razvada, za vsako bolečino-tableto, je že marsikomu nepopravljivo poškodovala ledvica. Brez dobre funkcije ledvic pa se ne da živeti.

Zdravila, ki so vsa po vrsti kemični pripravek, sprožijo v telesu različne reakcije, ki so zdravljeno določene bolezni v prid. Če bi bilo samo tako, bi bilo vse lepo in prav. Žal pa skoraj vsako zdravilo lahko spremeni cela vrsta bolj ali manj nevarnih sopojavnosti. Nekatera zdravila se med seboj celo ne dopolnjujejo, imajo nasprotno delujoči učinek ali pa se učinek enega zdravila podvoji. Povzetek vsega, kar smo povedali, je samo ta: z zdravili naj rokuje samo zdravnik, tablete nikakor ne smejo reševati vsakodnevni nevšečnosti!

Od zdravil ne smemo pričakovati preveč, ker to niso

sredstva, ki bi lahko delala čudeže. Priznati moramo: nekaj je res takih, ki rešujejo življenja, večinoma pa so telesu samo v pomoč pri zdravljenju bolezni. Zdravilom mora priskočiti na pomoč tudi bolnik sam z urejenim načinom življenja, s spoštovanjem vseh navodil in z odklanjanjem nezdravih navad. Neredko je bolnikov delež – prispevek – k zdravljenju lahko večji, kakor delež zdravil. Alkoholikovih jeter ne bodo ozdravila zdravila, ampak njegov prispevek – prenehanje pitja alkoholnih pijač.

Nekaj je le še treba reči o kopici zdravil, ki jih je pri nekaterih bolnikih kar za majhno malico. Če bodo imeli srečo, jim bo pest tablet samo pokvarila apetit, lahko pa se zgodi še kaj hujšega. Kadar se bolnikom zaradi nasvetov različnih zdravnikov nabere preveč zdravil, storijo najbolje, da zberejo vse kozarčke

in škatlice ter se posvetujejo z zdravnikom, ki mu zaupajo. Ta naj, če je le možno, izbere samo nekaj najpotrebnejših. Zelo dobro je, da ta zdravila bolnik pozna po imenu ali pa naj nosi vedno s seboj »spisek« zdravil. Prav lahko se zgodi, da bo bolnik potreboval pomoč, ko bo v drugem kraju. Tega zdravnika bo zanesljivo zanimalo dosedanje zdravljenje. Le kaj bo zdravnik na boljšem, če bo zvedel, da bolnik uživa tri rdeče, dve beli, eno zeleno in pol oranžne tablete dnevno! Smešno, a resnično je tako.

Morda bo kdo ob prebiranju tega prispevka pomislil: ta avtorica je velika nasprotnica zdravil. Nikakor ne, vsak dan jih napišem veliko, kadar pa jih je preveč, jih tudi odsvetujem.

dr. Milena VRENK-JERŠE
ZDRAVSTVENI DOM
LJUBLJANA